

LBRIS

We know
books

Credit foto copertă: © Roman Sigaev/Shutterstock.com

© 2023 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VOICU, ADRIAN

Oare ce zic melcii când zboară? / Adrian Voicu. - Iași: Lebăda Neagră,
2023

ISBN 978-630-330-001-6

821.135.1

ADRIAN
VOICU

OARE CE ZIC
MELCII
CÂND ZBOARĂ?

Lebăda Neagră
Iași, 2023

Actor

Afară plouă și e frig.

Stau pe canapea cu Acceleratorul de Particule și ne uităm la poze și filme de familie.

După o vreme, numai ce-l văd că se ridică de pe canapea și se proțăpește serios în fața mea.

— Tati, și eu sunt celebru, nu?

Mă uit mirat la el.

— Ăăă, ești, iubitu', dar de ce întrebi?

— Pentru că, uite, eu joc în toate filmele! zise el și arată spre televizor.

Adevărul și ochii privitorului

Afară-i nașpa, iar mie mi-e somn.

— Tati, noi când ne uităm după cadouri pentru mami? mă înfipse în realitate Acceleratorul de Particule.

— Aăă... îmi pusei eu creierul în mișcare.

— Acum? întrebă el și îmi puse telefonul în brațe.

Și începem să baleiem pe internet.

La un moment dat, de niciunde, ne sare pe ecran o imagine cu femei sexy, în costume de baie, dar care făcea reclamă la oferte de abonamente pentru internet.

— Uă-hăi! zisei eu instinctiv.

— Oaaa, tatii! urmă Acceleratorul de Particule.

— La ce vă uitați, mă? întrebă, apărând într-o potrivire specifică, jumătatea mea mai bună.

— Laaa... laaa... încercai eu un răspuns, punându-mi creierul să facă roata mare.

— La oferte de internet, răspunse fără să clipească ăl mic.

Afiș

Mergeam pe trotuar și, la un moment dat, trecem pe lângă o farmacie.

În vitrină era un afiș cu un rocker ce făcea reclamă la un medicament cu magneziu sau ceva de gen.

— Tati, aici e farmacie? întrebă Acceleratorul de Particule oprindu-se în dreptul afișului.

— Da, iubitu'!

Privi mai de aproape afișul și exclamă:

— Ce bine de noi, tati, că n-a trebuit să luăm pastile ca să ne facem rockeri!

Ajutor

E înnorat afară și vântuț.

În casă eu sunt pe relaxare.

Dinspre bucătărie se aud zgomote, semn că se pregătește ceva bunuț.

— Tati, rășări lângă mine Acceleratorul de Particule, du-te și tu în bucătărie, la mami, că e tristă.

— Cine e tristă, zic, bucătăria sau mami?

— Ha-ha! răspunse el, cu un râs fals. Amuzantule care ești! Normal că de mami ziceam.

— De ce e tristă? întrebai și zâmbii eu.

— Că n-o ajuți să facă pizza, răspunse ăl mic.

— Aoleo! exclamai. Acum mă duc.

Mă ridic și intru în bucătărie ca Richard al III-lea pe scena Naționalului din București.

— Am venit, iubirea mea! strigai deschizându-mi teatral brațele. Vrei să-ți degust pizzetele? Vrei să le ornez? Vrei să le asezonez? Spune-mi, prințesa mea, nu mă mai fierbe, cu ce pot să te ajut?

Jumătatea mea mai bună se uită complice la Acceleratorul de Particule și-mi zice zâmbind:

— Acum, dacă tot te-ai oferit, spală și tu vasele!

Alfabet

Jumătatea mea mai bună îl învață pe Acceleratorul de Particule alfabetul.

Modele îi sunt tot felul de animăluțe desenate haios într-o carte.

La un moment dat, ajungem la o creatură cu cioc de rață și coadă de castor, întinsă lângă o umbreluță de soare.

— Mă, iubirea mea! face ea către ăl mai deștept din casă, supranumitul „Enciclopedia de-un

chintal și mai bine”, adică subsemnatul. Ce e ăsta, mă?

Mă uit cam cât trece un neutrino prin straturile CERN și răspund:

— Ornitorinc.

Cred că n-a mai servit așa uimire din noaptea nunții.

— Ete, spanac! reacționează ea după câteva momente de studiu. Nu e ornitorinc!

— Ba da, răspunsei fără a clipi și o tăiai în bucătărie.

— Și io cred că-i tot „tornitorinc”, mami, îl auzii în urmă pe Acceleratorul de Particule.

După încă vreo două clipe de reflecție, apare în ușa de la bucătărie cu mâinile în șold:

— Bine, mă, unde-ai văzut tu ornitorinc cu umbreluță de plajă?

Alune

Era seară, stăteam dimpreună cu jumătatea mea mai bună la televizor, iar Acceleratorul de Particule făcea orientare turistică între dormitoare.

După o vreme am remarcat că ea stătea la capătul celălalt al canapelei, pitită după un zid de perne și ronțăia ceva.

— Adică, așa mă iubești tu pe mine, iubirea mea? mă prefăcui eu supărat. Stând la 15 metri? Ce mănânci acolo?

A vrut să-mi arate ce are în castron, dar în dibăcia-i caracteristică a vărsat jumătate pe jos.

— Floricele. Vrei? zise ea arătându-mi ce era pe parchet.

— Nu vreau, mersi! răspunsei eu râzând.

— Adică, așa mă iubești tu pe mine? râse la rându-i.

— Adică, mami le-a vărsat degeaba? punctă decisiv Acceleratorul de Particule.

Amintiri 1

Într-o zi cu ploaie mă uitam cu jumătatea mea mai bună pe poze din trecut.

— Mami, de ce aveai părul așa? ne aduse brusc în cotidian Acceleratorul de Particule.

— Așa se purta pe vremea aia, răspunse maică-sa.

Mai trecem un rând de poze prin fața ochilor.

— Mami, da' de ce purtai pantaloni d-ăștia? interveni din nou ăl mic.

— Păi, așa era moda pe vremea aia, își justifică nevastă-mea gusturile vestimentare.

Ne uităm în continuare pe poze.

— Auzi, tati, tu câți ani ai? mă surprinse Acceleratorul.

— 50, răspunsei cu buzele aproape lipite.

— Și mami?

— 40 și ceva, căutai eu prin memorie rezultatul scăderii dintre anul curent și anul nașterii jumătății mele mai bune.

— Deci e mai tânără ca tine, zise el, dus un pic pe gânduri.

— Deci, da, răspunsei eu cu teamă.

— Îhmm...

După vreo două secunde de gândire îl aud că se duce și-i șoptește maică-sii:

— Mami, nu puteai să ieși un tată mai tânăr sau așa era moda pe vremea ta?

Amintiri 2

Acceleratorul de Particule citește poezele cu jumătatea mea mai bună.

— Patru labe și burtica / Ochi, botic și-asta-i pisica.

Ei, bine, când ăl mic a zis „patru labe”, un nenorocit de reflex din tinerețe m-a și dus cu gândul la vestitul banc cu făcutul dragostei în patru labe și m-a pufnit un râs voinicesc.

— De ce râzi, tati? făcu nevinovat copilul. Ce-ai pățit?

— Eh, amintiri din armată, iubitu’, răspunse nevastă-mea în locul meu.

Amorțire

Afară plouă. Din nou.

Jumătatea mea mai bună citește pe fotoliu.

Eu, adânc ancorat pe partea mea de canapea (a se citi „spațiu”), caut să mă poziționez și în timp,

pentru că din pricină de lumină îndoielnică, habar n-am dacă e spre prânz, ori după, ori spre seară.

Acceleratorul de Particule e pe undeva cu ale lui.

— Mami, vino, te rog, să mă ajuți să fac frumos un cerc, apăru el deodată în monotonia peisajului.

Nevastă-mea dădu să se ridice, dar căzu într-o parte.

— Au, au, au, am amorțit! făcu ea.

— Aoliooo, mamiii, ești ca o bunică! reacționă critic ăl mic. Tati, vino tu!

Trezit la realitate, dădui să mă ridic, dar constatai că și mie-mi amorțise un picior.

M-am chinuit să nu scot niciun sunet, ca să nu mă fac de cacao precum nevastă-mea, dar n-am reușit nici să mă ridic, nici să nu-mi schimonosesc frumusețe de chip.

Ăl mic mă privi două secunde, apoi se întoarse către maică-sa:

— Mami, te-aștept oricât e nevoie.

Anul Nou 1

Suntem la cumpăna dintre ani și, ca un bun fiu ce sunt, crescut cu bonă franțuzoaică, îi sun pe ai mei, la Nehoiu.

Dar nu oricum, ci pe video.

Și începe maică-mea, oaaa, ce-a crescut ăla mic, dă să-l văd și pe el, că pe tine te știu, ce faci iubitu' lu' mamaie, stai să-l trezesc și pe tataie, Costică, Costică, hai, scoală să vezi nepotu' ce mare și frumos s-a făcut și așa mai departe.

La un moment dat, maică-mea începe să se uite foarte insistent în camera telefonului.

— Auzi, zise ea privind atent, voi aveți doi brazi de Crăciun?

— Da, unul aici, zic eu arătându-i bradul, și unul aici.

Și mut camera pe mine.

Acceleratorul de Particule, care urmărise inspirata scenă de pe margine, mă măsură din cap până-n picioare și-mi zise serios:

— Brad? Tu nu ești brad, măi, tati, ci mai degrabă baobab.

Anul Nou 2

Dimineața Anului Nou a debutat cu soare și vreo 10 grade ce se strânseseră în horă pe-afară.

Îmi fac vânt către o cafea.

În drum îmi apăru Acceleratorul de Particule.

— La mulți ani, tati! zise el cu un zâmbet cât fața.

— La mulți ani, iubitu'! răspunsei și îl luai cu în brațe.

— Ești gata? făcu el fericit.

— Să fiu gata? zâmbii eu ca vițelul la cunună.

Ăl mic dispăru două secunde și apăru de nu știu unde cu o sorcovă.

— Sorcova, vesela,

Să trăiți, să-mbătrâniți,

Ca un măr, ca un păr,

Ca un fir de trandafir,

Tare ca piatra,

Iute ca săgeata,

Tare ca fierul,

Iute ca oțelul.

La anul și la mulți ani!

— La mulți ani, iubitu'! zisei, după care m-am dus la portofel și i-am dat o hârtie de 20 de euro.

Acceleratorul de Particule se uită foarte curios la primii lui bani, îi întoarse pe toate părțile și îi băgă în buzunar.

— Acum tu, mami! făcu el fericit și mai băgă o sorcovă și pe jumătatea mea mai bună.

— Ai ceva mărunț? șopti discret nevastă-mea, întorcându-se spre mine.

M-am dus în camera cealaltă, am umblat la portofel, am revenit și i-am pasat pe la spate o hârtie de 20 de euro.

— La mulți ani! zise nevastă-mea la final, dându-i banii.

— Ooo, tot d-ăștia! se miră ăl mic fericit, băgând bancnota în buzunar. Acum tu pe mine, mami! zise el, dându-i sorcova maică-sii.

Se termină și episodul ăsta.

— Stai un pic! zise Acceleratorul de Particule și dispăru din cameră.

— Păi, eu nu primesc bani? întrebă maică-sa.

— Imediat, acum vin! se auzi el.

După câteva secunde apăru victorios.

— Uite, mami, ca să fie mai ușor pentru toată lumea, îi zâmbi Acceleratorul de Particule nevesti-mii, punându-i în mână portofelul meu.

Anul Nou 3

Se duse prima dimineață din an și veni vremea să mâncăm.

Și începem să scoatem salata boeuf, cârnații, sarmalele, mă rog, tot felul, tot felul.

Eu și cu jumătatea mea mai bună ne-am înfipt care în ce-a poftit cu ochii sau cu gândul și-am început să ne umplem la ghiozdănele, fără să băgăm de seamă că Acceleratorul de Particule ne privea.

La un moment dat îl auzim:

— Altceva nu avem de mâncare?

— Ce s-avem, iubitu'? se miră maică-sa.

— Nu știi, altceva, zise el gânditor.

— Ce altceva, mă, când e masa plină de belșug și de lumină? mă simții eu dator să intervin.

— Poate pentru tine, tati, eu vreau altă mâncare, reveni el serios.

— De ce? Ce-are mâncarea asta? continuai eu uimit.

— Păi, e expirată, e de anul trecut, ne lămuri el decisiv.